

EEN DIE ER BUITEN VALT

menigen keer op Vlissingen aan. En voor de rest hadt ge toch eigenlijk geen klagen over hem. Hij was gewillig in den omgang, al had hij zijn stille buien. Hij was voor eenen Hollander niet groosch en dat is toch ook wat waard. De meisjes van het dorp vonden het eenen pronten kerel met dat kwieke snorretje van 'm en den hoed even schuin op het hoofd. Ook al had hij voor hen vrijwel geen aandacht. Want die Dirk Amoureat, die was bij lange na niet stom. Die wist dat hij, als hij het ooit in zijn leven zou aanleggen met een meisje van het dorp, dan wel zijn boeltje kon gaan pakken. Daar mochten dan eens een paar losse woorden vallen, maar veel verder moest het toch al niet gaan. Daar zorgden de jongens wel voor. Die stonden dat geen enkelen vreemdeling toe. Die zouden dat ook Amoureat niet toestaan, al was hij er woonachtig.

Met dat al voelde hij er zelf weinig voor. Door de jaren heen had hij zich aan een ander soort gewend. Een soort dat vrijer in den omgang was, dat het niet dadelijk op een trouwen zette. Hij was blij, dat hij van Cecieltje van Abeele af was, dat ze weer hoog en droog in haren Anvers zat, waar ze zeker niet om hem zou zitten kniezen. Maar altijd had hij het een aardig wijf gevonden. Een enkelen keer schreef ze nog wel eens. In den aanvang zelfs vrij geregeld: hij moest haar in Antwerpen eens komen opzoeken en ze miste hem zoo, maar van dat laatste stond er in haar laatste brieven geen woord meer. Nee, Cecieltje van Abeele was waarachtig geen vrouw, die aan een gebroken hart zou sterven. Die vond haren weg wel. Wees daar maar gerust op.

Nog altijd wanneer hij dacht aan haar bezoek aan het dorp dien Zondag, schoot Dirk Amoureat in den lach. De gezichten van Maaie en haren man, de van verbazing open monden der kinderen en Cecieltje daartegenover in de bakkeete met haar schmink, haar luchtige zomerkleeren. Ze had er al dikwijls op gezinspeeld, dat ze hem eens zou komen verrassen en tenslotte was het niet meer te vermijden geweest. Ze hadden er bijkans ruzie om gekregen. Cecieltje had hem verweten dat hij daar zekers ievers wat had zitten, dat 'm zoo schuw deed. En hij had gezegd dat ze gek was. . . . Wel, ten laatste was het ervan gekomen. Vlak voordat ze vertrok naar haar zuster in Antwerpen. Ze hadden voor het laatst tezamen een plezierigen middag gehad. Alleen tegen den tijd dat ze naar de tram moest, was Cecieltje een beetje aangedaan geweest en had ze zoowat gefluisterd dat ze hem missen zou. Terwijl fluisteren toch waarachtig niets voor haar was. Die lachte liever. Hij had er over heen gepraat; hij had net gedaan alsof hij haar vraag mee te gaan naar Vlissingen niet had verstaan. En er dan verder nog op aan dringen, zoo iets deed Cecieltje van Abeele niet. Als 'm niet wou, dan niet. Hij zwaaide haar na toen de stoomtram traag wegsukkelde. Uit een der ramen woof een wit zakdoekje. De meisjes van